

Sygn. akt II K 593/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Prudniku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Ebel
Protokolant:	st. sekr. sądowy Ewa Mróz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej -----

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2017 r., 20 grudnia 2017 r., 1 marca 2018 r.

sprawy

T. G. (G.)

s. S. i A. z domu R.

ur. (...) w G.

oskarżonego o to, że:

W dniu 24 września 2017 r. w P. jechał jako kierujący samochodem osobowym marki S. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym po drodze publicznej będąc w stanie nietrzeźwym 0,41 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

I. uznaje oskarżonego T. G. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu tj. przestępstwa z art. 178a §1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

II. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B prawa jazdy na okres 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. na podstawie art. 43 § 3 kk nakłada na oskarżonego obowiązek zwrotu prawa jazdy;

V. na podstawie art. 627 kpk i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania w tym 150 zł tytułem opłaty.

Sygn. akt II K 593/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W nocy z 23 na 24 września 2017 r. funkcjonariusze policji W. R. i S. B. pełnili w P. służbę w zmotoryzowanym patrolu. Około godziny 1:40 wjeżdżając na ul. (...) zauważyli, jak z nieodległej stacji paliw (...) wyjeżdża samochód i zatrzymuje się po drugiej stronie ulicy na parkingu. Dziwny manewr kierowcy spowodował podjęcie przez funkcjonariuszy decyzji o zatrzymaniu go do kontroli drogowej. Funkcjonariusze podjechali radiowozem do samochodu marki S. (...) o nr. rejestracyjnym (...). Na fotelu kierowcy siedział oskarżony T. G., w związku z powyższym poddano go badaniu na zawartość alkoholu. Wykonane w radiowozie A. C. badanie wykazało u oskarżonego 0,41 mg alkoholu w litrze wydychanego powietrza o godzinie 1:41 i 0,44 mg o godzinie 1:58. Urządzenie posiadało wymagane świadectwo wzorcowania. Oskarżony przyznał, że spożywał wcześniej alkohol. Oskarżony nie posiadał przy sobie prawa jazdy ani dowodu osobistego, nie kwestionował przebiegu kontroli drogowej, która była standardowa.

dowód: protokół z użycia alkosensora – k.2,

notatka urzędowa – k.1,

kopia świadectwa wzorcowania – k.3,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 36,

zeznania św. W. R. – k.32,

zeznania św. S. B. – k.48.

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa i odmówił składania wyjaśnień. W postępowaniu sądowym oskarżony przyznał, że w noc zdarzenia siedział w fotelu kierowcy samochodu zatrzymanego do kontroli drogowej, zaprzeczył jednak aby nim wcześniej kierował. Przedmiotowy samochód miał wcześniej prowadzić jego kolega, z którym już na parkingu miał zamienić się miejscem.

Oskarżony T. G. jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu, posiada wykształcenie gimnazjalne. Zatrudniony jest w charakterze pracownika fizycznego, deklarując z tego dochód w wysokości 2500 zł., nie posiada majątku większej wartości. Oskarżony nie był karany sądowo.

dowód: wyjaśnienia osk. – k. 7,36,

dane osobopoznawcze – k. 14,

dane o karalności – k. 15.

Sąd zważył co następuje:

W świetle materiału dowodowego w postaci zeznań świadków funkcjonariuszy policji W. R. i S. B. oraz wyniku badania A. I. należy przyjąć, że wina i sprawstwo oskarżonego w zakresie przypisanego mu wyrokiem czynu nie budzą wątpliwości.

W ocenie Sądu, na podstawie powyższych dowodów jako wewnętrznie spójnych i logicznych, wzajemnie się uzupełniających, można odtworzyć rzeczywisty przebieg zdarzenia z nocy 24 września 2017 r., a polegającego na prowadzeniu przez oskarżonego samochodu w stanie nietrzeźwości w ruchu lądowym w P..

Sąd przydał zeznaniom świadków walor prawdomówności albowiem w toku całego postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności mogące wskazywać, że W. R. i S. B. fałszywie obciążali swymi zeznaniami oskarżonego, który przed zdarzeniem w ogóle nie był im znany. Na takie okoliczności nie wskazywał i sam oskarżony. W tych okolicznościach trudno zakładać, aby będący na służbie funkcjonariusze policji dokonywali zatrzymania i badania oskarżonego A., gdyby nie mieli ku temu faktycznych podstaw. Decyzja o kontroli drogowej samochodu kierowanego przez

oskarżonego wynika z obserwacji dziwnego zachowania oskarżonego, który po wyjeździe ze stacji paliw zaparkował samochód po przeciwnej stronie ulicy (...). Funkcjonariusze zaobserwowali ten manewr z kilkudziesięciu metrów, nie tracili samochodu z pola widzenia, od razu do niego podjechali i przeprowadzili kontrolę drogową. Podczas badania A. oskarżony nie kwestionował faktu, że to on prowadził wcześniej samochód, w którym byli jego znajomi. Oskarżony nie składał też żadnych zastrzeżeń do badania A., oświadczając że o godzinie 23 spożywał wódkę w ilości 0,2 l.

Wobec treści zeznań funkcjonariuszy policji, obrona przez oskarżonego linia obrony zaprezentowana podczas przesłuchania na rozprawie jawi się jako niewiarygodna, nie znajdująca oparcia w materiale dowodowym. Oskarżony zaprzeczył aby kierował samochodem po ulicy (...), twierdząc, że wcześniej autem jechał jego kolega, a on się przesiadł na miejsce kierowcy już po zaparkowaniu pojazdu, żeby zobaczyć jak się siedzi w fotelu kierowcy. Dopiero po około 5 minutach od zaparkowania miał się na miejscu tym pojawić patrol policji. Wyjaśnienia oskarżonego pozostają więc w całkowitej opozycji do zeznań funkcjonariuszy policji, którzy wykluczyli aby z samochodu ktoś wysiadł bezpośrednio przed kontrolą. Kontrola drogową miała też miejsce od razu po zaparkowaniu przez oskarżonego samochodu, ponieważ funkcjonariusze cały ten manewr widzieli i dlatego zareagowali.

W obliczu powyższych ustaleń zachowanie przypisane oskarżonemu wypełnia zespół ustawowych znamion przestępstwa z art.178a §1 kk, zgodnie z którym „kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2”. Oskarżony prowadził bowiem pojazd mechaniczny (samochód) w ruchu lądowym (ulicą (...) w P.) będąc w stanie nietrzeźwości (0,41 mg alkoholu w litrze wydychanego powietrza).

Zgodnie z przepisami art.53 kk sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (§1); §2 stanowi zaś, że wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Uwzględniając powyższe dyrektywy Sąd przyjął, że kara 50 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na 30 zł, oraz wymierzony oskarżonemu obligatoryjnie, na zasadzie art.42 §2 kk zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B prawa jazdy na minimalny okres, tj. trzech lat oraz na podstawie art.43a §2 kk świadczenie pieniężne w kwocie 5000 zł wdrożą oskarżonego do przestrzegania w przyszłości porządku prawnego, w szczególności w zakresie przestrzegania zasad ruchu drogowego. Zdaniem Sądu, przy uwzględnieniu znacznego stopnia zawinienia (oskarżony spożywał alkohol niedługo przed jazdą samochodem), jak i stopnia społecznej szkodliwości czynu, na który składa się ilościowe stężenie alkoholu u oskarżonego w trakcie jazdy samochodem kara ta będzie współmierną odpłatą za jego popełnienie. Wymierzona oskarżonemu kara winna nadto spełnić cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma osiągnąć wobec oskarżonego oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd zważył przy tym na postawę oskarżonego, który nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz na uprzednią niekaralność oskarżonego.

Ustalając oskarżonemu wysokość stawki dziennej grzywny Sąd wziął pod uwagę stosownie do treści art.33 §3 kk jego dochody, warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe.

Przy wymiarze środka karnego, tj. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, Sąd miał na względzie treść art.42 §2 kk, stanowiącego, o obligatoryjnym, nie krótszym niż trzyletni zakazie prowadzenia pojazdów w razie popełnienia przez sprawcę przestępstwa z art.178a §1 kk.

Podobnie obligatoryjnym było orzeczenie świadczenia pieniężnego na podstawie art.43a §2 kk. Przepis ten stanowi, że w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art.178a §1, art.179 lub art.180, sąd orzeka świadczenie pieniężne wymienione w art.39 pkt7 na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5000 złotych.

W związku z treścią pkt. II wyroku Sąd, na podstawie art.43 §3 kk nałożył na oskarżonego obowiązek zwrotu prawa jazdy.

Orzeczenie o kosztach postępowania uzasadnia treść przepisów prawa cyt. w punkcie V wyroku, a nadto sytuacja materialna oskarżonego.